

Kürti László

## vonatos vers, haza

szeptemberi délutánon  
hová visz e sínpár?  
rozsdá pereg a nyomunkban,  
jönnék gyalog inkább.  
botlanak a ritmusai,  
legyint csak a bakter,  
aki itt él, tényleg mai?  
nem csak árnyék, nap kell!  
huzat tépi a hajamat,  
zokognak a tájak.  
életem kisiklik, hogyha  
téged ma se látlak.  
nyírmihálydi, gelse, jaj, de  
messze még a csókod.  
nem üti az időt dante,  
főhőse csak hortyog.  
eldöcög az ifjúságom,  
s mikor őszbe érek,  
vár-e még rám a virágom,  
vagy elhagyott végleg?

## akit sosem várnak

ez a rend, itt, nem az én szabályom,  
mégsem kérem rajtatok ma számon.  
a szabadság fehéringes hóhér,  
nem ülök babéron, hasznon, lóvén.

az, hogy tenyeremből gazok esznek,  
csontos kezem jó lesz fegyelemnek.  
nincs többé már haza, remény, jóság,  
mindent felzabált a vak valóság.  
utcazenészt nincs, ki befogadna,  
combom közt ezt kongja üres kanna.  
szánd meg e szép koldust szerelemmel,  
hitet bízni rám isten már nem mer.  
pánik, ha új rohamokban támad,  
boldog lesz az, akit sosem várnak.



Máté (olaj, 2006)